

„Det vilde næppe nytte noget. Og jeg tvivler desuden stærkt om, at jeg vilde være velkommen. Det er jo bleven en Slags religiøs Ide hos ham, at man opnaar Saligheden ved altid at tage mod sin Skæbne med Kærlighed — „som en Brud mod sin Brudgom“. Det Udtryk husker jeg, han brugte ved vor sidste Samtale. Og det maa desværre indrømmes ham, at han har gjort Alvor af Sagen og bekræftet Troen med sine Gerninger.“

Jytte var igen bleven fraværende. Da Fætteren lidt efter rejse sig, fulgte hun ham mekanisk ud.

I Forstuen tænkte hun et Øjeblik paa at bede ham om at ringe hende op, dersom han yderligere skulde høre noget fra Favsingholm. Men før hun kunde faa sig til at sige det, var han ude af Døren.

Bagefter stod hun længe i Karnappens Blomsterhave, hvor hun ofte i denne Tid havde staaet med sine mørke Tanker og stirret over paa Grønningens høstlige Træer. Da hun hørte Karsten stikke Nøglen i Forstuedøren, jog det igennem hende, og for at undgaa ham gik hun ind i sit Soveværelse.

Ved Middagsbordet blev der næsten ikke talt, og straks efter Kaffen gik Karsten bort under et af sine sædvanlige Paaskud. Skønt Jytte følte sig overbevist om, at han gik til sin Elskerinde, søgte hun ikke at holde ham tilbage. Hun var netop glad ved at blive ham kvit.

Uden at tænde andet Lys end Amplen i Karnappen sad hun længe i en af de store Lænestole foran den aabne Ovndør og krøb sammen i et Sjal. Efter Moderens Død havde hun halvvejs ventet at høre fra Dihmer, som jo i hvert Fald gennem Meta maatte være bleven underrettet om Dødsfaldet. Hun havde tænkt sig, at han maaske vilde benytte Lejligheden til at sende hende et Par Linjer. Men eftersom Dagene gik, uden at der kom Brev, forstod hun, at den Hilsen, han engang havde sendt hende gennem Asmus, var en Afskedshilsen. Naar ikke Minderne fra „den gamle Stue“ i disse Dage kunde faa ham til at skrive et forsonende Ord, saa havde han glemt hende, fordi han *vilde* glemme hende. Og den Drøm, hun undertiden havde drømt, at de engang